

Szaszkó Gabriella

VÉGTELEN

Virginia Woolf Orlandója igazi klasszikussá vált: az évszázadokon és életeken átnyúló szenvedély, szerelem és boldogságkeresés gondolataiból ejtette az emberek fantáziáját. Szaszko Gabriella ugyanezt a gondolatot járja körül – új megközelítésben. Lehet, hogy egy újabb klasszikust tart a kezében az olvasó?

Daniel Pollack negyvenhárom éves zongoraművész, aki hat éve, felesége halála óta nem hagyta el tóparti háza biztonságát szorongásos betegsége, agorafóbiája miatt. Tetőtéri hangszigetelt szobájában magányos komponálással tölti minden idejét. Tinédzser fiával, Aaronnal úgy élnek együtt, mint két idegen.

Akkor változik meg minden, amikor Danielt arra kéri, vegyen részt egy különleges kísérletben. Egy új tudományos áttörés, bebizonyította a lélekvándorlás tényét; létünk örökkévalóságát, és kifejlesztettek egy olyan szert, ami lehetővé teszi az utazást a korábbi életekbe. Daniel eleinte ódzkodik, de mivel szeretne visszatérni a fiához, végül úgy dönt, részt vesz a kísérletben és az ahhoz kapcsolódó terápiában. Bele is vág az életek közötti utazásokba, melyek során számos megrázó élményt kell újra megtapasztalnia, és sok titokra derül fény.

Időközben megjelenik az életében a fia barátnője, Hazel, akivel kapcsolata az első pillanattól kezdve különös. Összemosódik jelen és múlt, és kétségessé válik, hogy a kísérlet végül segítségére lesz-e Danielnek, vagy végképp romba dönti az életét.

SZASZKÓ GABRIELLA

első regénye, a *Maradj velem* 2016-ban jelent meg a Maxim Könyvkiadó sikeres Dream-válogatás sorozatában. Az eddig napvilágot látott könyvei a Pennington testvérek-, a Glens Falls-sorozat és a *Midlife Crisis*-duológia részei. Rendkívül fontos szerepet töltenek be az életében a regények, hiszen az írás mellett szabadúszó fordítóként, regényszerkesztőként és korrektorként is dolgozik. Az angliai Stratford-upon-Avonben él férjével és cicájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„A Végtelenben benne van minden, amit az írónőtől szeretünk: a Midlife Crisis-duológiából ismert zárt tér, ami itt a közeljövő futurisztikus, mégis hihető új technológiája, a Pennington-sorozat szövevényes családi viszonyai, sérült-sérülékeny férfitípusai és a kíméletlen gyász. Ebben a történetben nem szereplők vannak, hanem emberek. Emberek, akik élni szeretnének, és akik sok szenvedés közepette is megtalálják a szépet.”

Sütő Fanni – író

„Teljesen egyedi az elképzelés és még gyönyörűbb a kivitelezés. A Végtelen egy érzelemgazdag, okos és izgalmas történet, amely cselekményében több morális kérdést vet fel, ezzel pedig eléri, hogy az olvasó eltöprengjen a saját erkölcsi normáin. Emellett arra is biztatja, hogy lépjen túl az ismert valóság korlátain, és merjen messzebbre tekinteni.”

Kabódi Ella
tisztalappalavilagban.blogspot.com

„Egy újabb meglepő történet Szaszko Gabriella tollából. A Végtelent olvasva bosszankodsz, meghatódsz vagy épp elgondolkozol. Imádtam minden egyes sorát, és biztos, hogy még jó darabig a hatása alatt leszek!”

Lakner-Pribánszky Gréta
@gretas_books

„Szaszkó Gabriella új regénye számos elgondolkodtató kérdést tesz fel és sok fontos meglátással gazdagít minket. Gabi írásmódja mindig rabul ejt, stílusa lenyűgöző, minden munkáján látszik, hogy teljes erőbedobással, szívvel és lélekkel írja.”

Csóka-Salamon Niki – @readings_byniki

Dream
válogatás

Szaszkó Gabriella

VÉGTELEN

— részlet —

Első fejezet

Alany: 16 578.

Élesen villog a falamat betöltő képernyőn a szám. Én csak ülök, és simogatom a hófehér kanapé bársonyos felületét, és igyekszem lehorgonyozni magam, lefoglalni az érzéseimet, de a szorongás újra torkon ragad. Fel akarok kelni, menekülni valahová ez előtt.

Kapcsolódás folyamatban.

Egy hete küldték az értesítést, hogy kiválasztottak a tesztalanyok közé. Azóta nem alszom jól, folyamatosan lejátszom fejben, mi fog történni a beszélgetés során. Hosszas forgolódás után úgy döntöttem, hogy utánaolvasok ennek a borzalomnak az interneten, de az információ mennyiség végtelennek tűnt. Egymásnak ellentmondó adatokkal bombáztak, amitől csak még idegesebb lettem.

– Mr. Daniel Pollack – jelenik meg a képernyőn egy gyönyörűen fésült nő. Fején ezüst headsetet visel kiegészítőként, ami kontrasztban van fekete hajával. – Üdvözltem, dr. Victoria Schwarz vagyok. Hogy érzi magát?

– Mondja meg ön! – emelem fel a bal kezemet. A csuklóm-ban egy apró chip bújik meg, ahogy szinte minden egyes em-

beri lényében az országban, akik benne vannak az országos nyilvántartásban, és nem chipellenesek.

– Sejtettem, hogy egy kicsit frusztrált lesz ma reggel. Ez az állapotából kiindulva természetes. De bízom benne, hogy egy kis kötetlen beszélgetés segít lebontani a falat kettőnk között, hiszen hosszú útra fogunk indulni együtt – mosolyodik el feszesen. Álkedvesség sugárzik a széles képernyőről.

– Üzenetben jeleztem, hogy nem szeretnék részt venni a tesztelésben, de semmilyen választ nem kaptam – kezdek bele, de dr. Schwarz felemeli a kezét.

– A mai napon csupán kötetlen ismerkedésről van szó. Beszélgessünk! Megengedi, hogy Danielnek szólítsam?

Beszívom az alsó ajkam, és azt kívánom, bár hoztam volna egy bögre teát. Több évtizednyi terápiás tapasztalattal a hátam mögött tudom, hogy a tea mögött el lehet rejtőzni. A nő természetesen tud rólam mindent. Kiolvasta a chipemből, a neuronhálózatomból; valószínűleg sok száz mentális beteget ismer, nagyon jól tudja, hogyan kell a félénk, remegő kutyaikkal bánni.

Nem várja meg a választ, valószínűleg beleegyezésnek veszi, hogy hátradőlök a kanapén.

– Szóval, Daniel. Nincs is nagyobb megtiszteltetés, mint hogy megismerhetem. Egyetlen pszichiáter sem kívánhat magának izgalmasabb alanyt.

Összefonom a karom magam előtt, bár tudom, hogy olvas a testbeszédemből. Hat éve hagytam fel a terápiával. Talán épp akkor, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá. A terapeuták nem hozhattak gyógyírt a fájdalmamra, csak elhittették velem, hogy ez lehetséges.

Továbbra sem szólok. A félénk kutya most úgy döntött, ellenáll a finom falatnak, az érdeklődés látszatának. Persze, Daniel Pollack érdekes. Excsodagyerek. Östehetség. Emellett lelki roncs. Az a típus, akinek szeretnék laboratóriumban vizsgálgatni az agyát a halála után, hogy ízeire szedjék.

– Nagyon szeretném, ha egy kicsit mesélne magáról! – köszörüli meg a torkát Victoria. Ez az első emberi megnyilván-

nulása. De persze félelem, idegesség nem cseng benne, ő azt már levetkőzte magáról. Biztos hatékony volt a saját terápiaja.
– A munkásságát természetesen ismerem. Ma reggel meghallgattam pár darabját, elképesztő.

Visszatartom a levegőt, kiszárad tőle a torkom. Nem bírom a hízelgést. Nem túl szimpatikus húzás a pszichiátertől a piti dicséret.

– Örömmel hallom – mondom, hogy ne tűnjek menthetetlenül bunkónak.

– Honnan eredezteti a szorongását?

Ránézek a kivetített órára a képernyő felett, de ezúttal az időhúzás sem menthet meg. Nincs időkorlát, dr. Schwarz képes lenne az egész napját nekem szentelni.

Belekezek, mintha csak egy betanult szöveget mondanék.

– 2012-ben születtem, hétéves voltam az első nagy járvány idején. Nem voltam túl erős gyerek, anyám ezért teljesen átállt a magánoktatásra, a Juilliardig nem is jártam igazi iskolába. Ez elég alap az agorafóbiához, nem?

Persze, hogy az utolsó kérdéssel elárultam magam. Bizonyára esik szó agorafóbiáról az aktáimban, de leginkább a kényszer, a szorongás és a depresszió szerepelhet ott.

– Mióta küzd komolyabban agorafóbiás tünetekkel?

Bele a közepébe. Azonnal arra terel, amerre semmiképp sem akarok menni.

– Nem mondanám, hogy küzdök az agorafóbiás tünetekkel – hajlok előre. – Teljesen jól megvagyok, ha épp nem hívnak fel random pszichiáterek a reggeli próbám előtt.

– Akkor máshogy fogalmazok: mióta nem ment ki a házból, Mr. Pollack?

Felnézek a csillagledes plafonra. Persze, ez is olyan információ, amihez könnyen hozzá lehet férni. Csak annak kell utánanézni, mikor adtam utoljára élő interjút, esetleg mikor koncerteztem élőben.

– Nem kell szégyellnie! A járványok következtében az agorafóbia, mondhatni, az új norma lett az évek során. Főleg, hogy

ön átélte mind a hármát. Nagyon nagy teher ez az érzékeny művészeknek. Főleg, ha a traumákat is nézzük.

– Csak azt nem értem, miért kérdezet, ha tud rólam mindent – horkanok fel. Természetes, hogy az egészségügyi adataim között szerepelnek az életem mérföldkövei.

– Egyáltalán nem tudok önről mindent, Mr. Pollack. Csak nyers adatok vannak előttem, amikből nem lehet felépíteni egy embert.

– De azt tudja, hogy mióta nem mentem ki a házból – köszörülöm meg a torkomat. – Vagy tévedek? Egyáltalán nem gondolom, hogy nem készült fel rendesen erre a „kötetlen beszélgetésre”.

– Rendben. Akkor közelítsük meg másként: mondom az információkat, ön pedig megcáfolhatja azokat, ha valamiben tévedek.

A szívem kihagy egy ütemet, fészkelődni kezdek. Ideges leszek, ha nem tudok mindent kontroll alatt tartani a testemben.

– Feltételezem, hogy van egy nagy adag feldolgozatlan gyász, hiszen körülbelül hat éve nem mozdult ki a házából az Ontario-tó mellől. Ez az időpont egybeesik a felesége halálával. – A számba harapok. Nem akarom hallani ezt a nyers elemzést. – A haláleset óta lényegében száműzetésbe vonult, nem ad koncerteket, pedig sejtésem szerint sok a felkérése. Albumai viszont jelennek meg, tehát komponál.

Felhorkanok. Becca halála után egy évig alig zongoráztam, de ebbe az időszakba most végképp nem akarok belemerülni. Aztán a zongorám volt és maradt az egyetlen társam az életemben. Sokszor napi tíz órát is képes voltam játszani.

– Csodások az alkotásai.

– Tényleg nem kell a felesleges dicséret – teszem hozzá. – Ennek a zongorához semmi köze.

– Nem lenne köze hozzá? Vagy esetleg csak a zongorán keresztül képes érzelmeket kifejezni mostanság, Mr. Pollack?

– Ez a kötetlen beszélgetés? – csattanok fel. – Már bocsánat, de bele sem egyeztem még ebbe a terápiának mondott vala-

mibe. És ha már itt tartunk: nem is akarok belemenni. Az elmúlt években sikerült egy törékeny egyensúlyt létrehoznom a lelki egészségemben. Nem szándékozom ezen változtatni.

– Egyensúlyt? Azzal, hogy ki sem lép a házból?

– Higgye el nekem, elég nagy ez a ház ahhoz, hogy tökéletesen meglegyek benne. A huszonegyedik században egyébként is úgy tűnik, ez a legbiztonságosabb formája az életnek.

Dr. Schwarz hümmögni kezd, sejtésem szerint azon gondolkodik, tovább ostromoljon-e. Nem tudja pontosan, mivel érhet célt nálam.

– Sokkal nagyobb potenciál rejlik magában, Mr. Pollack. Arénákat tölthetne meg a rajongóival, negyvenhárom évesen még ön előtt áll az egész élet. Nem szeretne a fia életében jobban részt venni?

Aaron említésétől összeszorul a torkom.

– Látja, azt sem tudom kiolvasni az aktájából, hogy milyen a kapcsolata a fiával. De sejttem, hogy szeretne még megjelenni a fia diplomaosztóján, esküvőjén. És nem a feldolgozatlan gyászával élni egész életében, mindent csak a zongorájával megosztani.

Tátva marad a szám dr. Schwarz szavai hallatán. Minden egyes mondat belém hasít, szinte ráz a hideg.

– Ennek ellenére sem szeretnék részt venni ebben. Valahogy nem vonz a gondolata annak, hogy bedrogozzanak.

Dr. Schwarz megigazítja a headsetjét, úgy tűnik, elégedett.

– Mit tud az IV-INF kezeléstről?

Kicsit ellazulok, hogy végre nem az én életemről beszélünk.

– Hogy méregdrága, és a legtöbb embernek elérhetetlen. Emellett, hogy konfliktusok ezreit indította el. Igyekszem tartózkodni a túlzott hírfogyasztástól, de azt hiszem, erről mindeki tud.

– És önnek mi a véleménye?

– Őszintén? Nem igazán gondolkoztam el rajta.

– Nem tölti el nyugalommal az öröklét gondolata?

Halkan felnevetek. Témáról témára ugrálunk, de valahogy egyik sem való két olyan ember közé, akik még sosem beszéltek egymással.

– Azt hiszem, az öröklét csak még több problémát szülne bennem.

Victoria, úgy tűnik, nem erre a válaszra számított, kissé elkerekedik a szeme.

– Túl keveset tudunk róla még az IV-INF-fel együtt is – kezdek bele. – Nem tudhatom, hol van most a feleségem. Nem tudhatom, hogy a következő életemben találkozom-e a számomra fontos emberekkel. És abban sem lehetek biztos, hogy a képességeimet átvihetem-e a következő életembe.

– Érdekes – emeli a szájához a kezét a pszichiáter. – Önhöz hasonló zsenivel még nem dolgoztam együtt, de az aggodalom természetesen jogos. Ezekről a dolgokról még tényleg nem tudunk semmit. Az IV-INF-et csupán három éve fedezték fel, és a kutatások akár évtizedekig is eltarthatnak. De egy teljesen új utat fognak nyitni az emberiség történetében, hiszen megvan a válasz a lét legnagyobb kérdésére: immár tudjuk, mi van a halál után.

Felsóhajtok. Nem akarom végighallgatni a propagandaszöveget. A házam információs falából valósággal dől a PRO-INF és CON-INF csata. Olyan éles viták, amelyek miatt az elmúlt három évben ténylegesen emberek haltak meg. Úgy fest, nem mindenkit elégített ki a válasz, hogy mi lesz velünk a halál után.

– A kérdésem még mindig az, hogy mondhatok-e nemet erre az óriási lehetőségre. – Alig tudom leplezni a hangomban a gúnyt.

– Természetesen, de közölni szeretném, hogy még nem találkoztunk olyan alannyal, aki visszautasította volna. Hiszen teljesen ingyenesen kínálunk valamit, ami eddig tényleg csak pár kivételes embernek volt elérhető.

Hátradöntöm a fejem a kanapén.

– Megengedi, hogy mondjak róla pár szót? Utána mindenképp adnék néhány nap gondolkodási időt.

Bólintok, de csak azért, mert úgy érzem, így hamarabb szabadulok tőle.

– Eddig az IV-INF tényleg csak a kiváltságosoknak volt elérhető, azelőtt pedig kizárólag az önkéntes tesztalanyoknak. Most viszont úgy gondoltuk, hogy ideje a terápiás alkalmazási lehetőségeit is feltérképeznünk. A terápiás alkalmak során végig ön mellett maradnék, a látogatások után pedig mindig megbeszelnénk, hogy a mostani életének mely aspektusát tudja párhuzamba állítani valamivel az előző életében. Az a hipotézisünk ugyanis, hogy számos traumánk nem ebből az életből származik. Szeretném, ha meghallgatna egy rövid videót erről a beszélgetésünk után. Bevallom, hatalmas reményeket fűzök ahhoz, hogy képesek leszünk együtt dolgozni a régmúlt traumáit, amik aztán segíthetnek önnek kiteljesedni.

Igyekszem nem forgatni a szemem. Ezek szerint az előző élet lett az új gyerekkor, amiben kereshetjük az elcseszetség kulcsát. Érdekes megközelítés.

– Továbbra is úgy gondolom, hogy vissza kell utasítanom. Az utóbbi évek alatt elegendő lett abból, hogy magamon dolgozzak.

– A pusztán kíváncsiság nem elég? – kérdezi dr. Schwarz. – Nem érdeklődik az előző életei iránt?

– Bevallom, eddig még nem gondoltam erre lehetőségként.

Azt szintén nem mondom el, hogy inkább rettegéssel tölt el a módszerrel járó kontrollvesztés, hogy valami különleges összetételű infúzió olyan transzba hoz, ami visszarepíthet az előző életembe.

– Nagyon kérem, hogy gondolja át! Hagyom, hogy mérlelje a lehetőséget. Kérem, hallgassa meg az ismertetővideót, olvassa el a mellékleteket, ahol minden lehetséges mellékhatást, kockázatot megismerhet. Várom a válaszát a napokban. Bízom benne, hogy szeretne együtt dolgozni velem. Szerintem

hihetetlen utazásra indulhatnánk. Nem mindennapi dolog tekintést nyerni egy versenyzongorista előző életeibe.

Egyértelmű, hogy dr. Schwarz sokkal izgatottabb nálam. Daniel Alexander Pollack előző életeinek feltárása akár élete legnagyobb kitörési lehetősége is lehetne. Azt hiszem, meg kell fosztanom őt ettől a hihetetlen örömtől.

Victoria szerencsére pár percen belül eltűnik a képernyőről, amitől úgy érzem, mintha minden izmom elernyedne. Persze a képernyőn azonnal megjelenik az ígért videó, ezért egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy a pszichiáter nő nem figyeli-e még a reakciómat. A falamat betöltő képernyőn egy férfi jelenik meg laza kék kötött pulóverben, jól fésült hajjal. A háttérben halk zene szól.

– Szép jó reggelt kívánunk, Mr. Pollack! Egyben gratulálunk, hogy bekerült a programunkba. Az Egyesült Államok teljes chippel rendelkező lakásából összesen százezer személyt választottunk ki arra, hogy kipróbáljuk a különleges IV-INF módszer terápiás alkalmazását. Ez az IV-INF első ilyen mértékű tesztelése, amin évek óta dolgozunk. Úgy gondoljuk, hogy a tervezetten egy évig tartó terápia és a még egy évig tartó utánkövetés olyan kérdésekre adhat választ az emberiségnek, amelyeknek a megválaszolásáról eddig álmodni sem mertünk. Most leginkább a pszichiátriai alkalmazásra koncentrálnak, hiszen ez a mai napig az orvostudomány legnagyobb kihívását jelenti.

A férfi mögött kivetítő jelenik meg. Képek villannak fel a múltból.

– A huszonegyedik században a három világjárvány az orvostudomány ugrásszerű fejlődését kényszerítette ki. Ennek, talán mondhatjuk, a legerdekesebb hozadéka maga az IV-INF, amely bebizonyította a lélek örökké tartó létét és az úgynevezett „lélekvándorlást”. Eddig az IV-INF nem volt elérhető az emberek többségének, de a mostani kutatásunkkal, úgy hisszük, igazolhatjuk a módszer gyakorlati hasznát és biztonságos voltát, megteremtve ezzel a lehetőséget mindenki számára.

Úgy gondoljuk, a traumák javát az előző életeinkből hozzuk magunkkal, és ezek feldolgozása lehetséges lehet, ha megismerjük, mi is történt velünk a régmúltban. Természetesen mindehhez terápiás segítséget nyújtunk. Az ülések heti kétszer körülbelül egy-egy órát vesznek igénybe, és mindegyik után egy órás feldolgozóülés következik. A pszichiáterek természetesen bármikor elérhetőek ezen időszakon kívül is, ha valamilyen gondja adódna.

Diagramok tűnnek fel, amelyek részletesen ábrázolják, hogyan választották ki az embereket.

– Az alanyok kiválasztásánál alapvető szempont volt, hogy fizikailag teljesen egészségesek legyenek, huszonöt és ötvenöt év közöttiek, emellett ügyeltünk arra is, hogy minden rassz, szexuális orientáció és nem szerepeljen a válogatásban, hiszen ez izgalmas plusz eredményeket hozhat a kutatás során. És természetesen csakis olyanokat választottunk, akiknek igazoltan megjelent valamilyen mentális problémájuk. További információkat olvashat mellékelt prospektusunkban. Postán már megérkezett a kezdőcsomagja is, amelyből még többet tudhat meg a továbbiakról. Szép napot és jó utat kívánunk önnek, Daniel!

A képernyő elsötétül, és én egyedül maradok a hangszigetelt szobában. Csak a gondolataim zúgnak szüntelen a csendben.

Második fejezet

Hallgatom a csendet, ahogy elsötétül a monitor. Újra érzek éhséget, hogy pontot tettem ennek az örültségnek a végére. A csukott szoba felé pillantok, a régi hálószobám fehérre mázolt ajtajára. Hat éve nem aludtam ott. Becca halála óta beszereztem a lehető legjobb kihúzható kanapét, és a zongoraszobában alszom.

A házunk legfelső szintjét hangszigeteltre alakítottuk. A zongora köré terveztük az egészet. A beépített üvegház asztalhoz Becca ragaszkodott a tökéletes akusztikájú, óriási helyiség másik végén. Egy hatalmas üres tér, aminek a másik végébe egy kanapét tettem könyvespolccal és a falat elfoglaló tévével.

Felsóhajtva kelek fel, és végigsimítok a hangversenyzenogorán. Az óriási üveglablakok mellett is majdnem alkonyati sötétség honol a helyiségben. Az őszi hideg véglegesen elérte az Ontario-tó partját, hogy aztán féléves fagyba és sötétségbe húzzon bennünket. Az előrejelzések képtelenül hideg telet ígérnek, amit az eső és a szél megerősít odakint.

Zúg a fejem a pszichiáter szavaitól, miközben összeszedem a hatalmas köteg papírt a zongora tetejéről. Nem olvastam

végig a leírást, nem is akartam belemenni a mellékhatásokba vagy a terápia részleteibe. Ahogy megkaptam a behívót, azonnal elhatároztam, hogy nem akarok részt venni benne.

A zárt ajtóra pillantok. Minden reggel be szoktam menni, kinyitom az ablakot, hogy beengedjem a tó szelét, mintha így Becca lelke vehetne egy friss lélegzetet. Hat éve nem hagyom már, hogy az állottság megülje a szellemszobát.

Kiveszem a szoba kulcsát a zsebemből, könnyen siklik a zárba. A széles hálóban sosem húzom be a függönyöket. Középen hófehér, virágmintás ágyterítővel letakart ágy helyezkedik el. Lassan nyitom ki az erkélyajtót, hogy beengedjem a friss, esőillatú levegőt.

Idebent nem ér el a pánik a kinti hideg illatától sem. Behunyom a szemem, és úgy érzem, mintha odakint lennék a felhők alatt. Hagyom, hogy átfújjon rajtam az egyre jegesedő szél. Hat év alatt már elengedtem a vágyódást. Tisztában vagyok a képességeimmel, az erőmmel, és a ház elhagyása nem tartozik ezek közé. Számúztam magam az óriási ház négy fala közé. Elhittem a hazugságot, hogy nem vágyom többre. Hogy is érdekelhetnének az előző életeim, ha a mostanit sem vagyok képeses élni?

A homlokomat dörzsölve húzom be az ablakot, bár tudom, hogy a kétperces szellőztetéssel sehová se jutottam, de a napi rituálémat nem boríthatja fel teljesen egy ismeretlen pszichiáter. Megmarkolom a paksamétát, hogy a legalsó emeleten lefőzzem magamnak a reggeli teámat.

Az első lépcsőfordulón megállapítom, hogy Aaron két ajtaja zárva van. Felsőhajtok. Csak reménykedni tudok benne, hogy az online óráin ül a dolgozószobának átalakított vendégszobában. Úgy döntök, nem ellenőrzöm, főleg azért nem, mert semmi energiám nincs egy óriási veszekedéshez. Belefáradtam az évek óta tartó vitáinkba. Örülök, hogy Victoria Schwarz nem feszegette a kapcsolatunkat. Azt még talán az én aktáimból se lehet kiolvasni, hogy a lehető legszarabb apa vagyok, és a tizenhét éves fiam ki nem állhat.

Végigsimítok a lépcsőkorláton, és hirtelen fellángol bennem a prospektus iránti düh. A külvilág a huszonegyedik században csak büntette az embert. Összeomlástól ugrottunk összeomlásig, ami szó szerint több millió ember életét követelte. Elfogadtam, hogy az életem egyetlen házra szűkült az Ontario partján. Magamat zártam börtönbe, hogy csak a zenének éljek. Magányos szigetet alakítottam ki az őrült világban. A ház lehetetlen Noé-bárka lett, ahol a fiammal magányosan lebegtünk a végtelen tengeren.

Ugyan kizártam a zárkából ezzel az élet örömeit is, feladtam mindent a nyugalomért és a biztonságért, de nem kockáztathattam a megmaradt lelki egészségemet az őrülten tomboló világban. Még ha a saját fiam gyűlölt is emiatt.

Számúzni akarom a kukába az előző életeim lehetőségét is, mielőtt még ráronthatna a valóság a biztonságos tagadásra. Leginkább a végtelenségig aludnék a fenti szobában, hagyom, hogy elhaladjanak felettem az egyforma napok.

A konyha bejáratában furcsa illat csap meg. A pörkölődő pillecukor aromája halvány rózsailattal keveredik. Az illathoz egy hosszú, derékig érő hajzuhatag látványa társul.

Egy ismeretlen lány ül a konyhapulton.

Egy gyönyörű, ismeretlen lány ül a konyhapulton, pillecukros kakaót szürcsöl. Felpillant és rám mosolyog, csillogó kék szeme még lenge trikójánál is zavarba ejtőbb.

– Mr. Pollack – nyújtja felém a kezét hihetetlen lelkesedéssel. Mondhatni, teljesen egzotikus látvány a konyhában egy nőnemű lény. Egyedül a takarítónő szokott erre járni hetente egyszer, de a hatvanas Mrs. Brown nem árasztja el rózsailattal a helyiséget. – Hazel vagyok. Hazel Hill – nevet fel. – Aaron barátja.

Összehúrom a szemöldököm. A prospektusos mappát még mindig a kezemben szorongatom. Az agyam, mintha nem

akarná összekapcsolni a dolgokat. Megrázom a fejem, és úgy fest, azonnal átcsúszom az idegesítő apa szerepébe.

– Te itt aludtál?

Hazel ártatlanul a szájába harap, haja kissé elfátyolozza az arcát.

– Aaron nem is mondta? – kérdezi, ahogy újra belekortyol a kakaóba. Fogalmam sincs, honnan szerzett ilyesmit. A cukorfogyasztás korlátozva van ebben a házban.

– Nem mondta – dőlök neki a pultnak. Képtelennek tartom ezt a beszélgetést. Az én tizenhét éves fiam nem az a típus, aki lányokat hoz haza magával. Aaron az interneten élte az utóbbi pár évét, ahogy a vele egykorú fiatalok java.

– Remélem, nem baj. Délben lesz óránk, és közelebb van innen a sulis – mondja ezt a lány olyan természetességgel, mintha minden tizenhét éves ezt csinálná.

– A szüleid tudják, hogy itt vagyok?

– Ó, persze – legyint egyet Hazel. – Őket nem zavarja az ilyesmi, nagyon lazák.

Lazák. Én viszont abszolút nem vagyok egy laza szülő. Bár egyébként is úgy érzem, csak játszom a szülőséget.

– Nagyon örülök, hogy találkoztunk. Mindenki tudja a suliban, hogy ki Aaron apukája – mosolyog még szélesebben a lány, és leteszi maga mellé a bögrét. Fesztelenül ücsörög a pulton, ami egyébként szintén nem megengedett ebben a házban. Zavarba ejt, hogy nincs rajta melltartó. – Nagyon sokaknak a példaképe, ahogy nekem is.

Ez a hátulütője annak, hogy a fiam zenetagozatos suliba jár. Ha egyszerű, normális középiskolát választottam volna neki, akkor az osztálytársainak fogalma sem lenne arról, ki vagyok. A versenyzongoristák annyira nem menők az átlagos tinédzserkörében.

Fogalmam sincs, hogy mit is válaszoljak ennek a láthatóan magabiztos tizenévesnek, aki a konyhapultomra került. Csak magamban fontolgom, mit is fogok mondani a fiamnak, ha a szemem elé kerül.

– Kedves tőled – sóhajtom. – De hol van Aaron?

– Zuhanyozik. Még van egy óránk a sulig, én is mindjárt felöltözöm – feleli, és lehuppan a pultról. Olyan otthonosan mozog a konyhában, mintha nem először lenne itt. Elgondolkozom rajta, hogy lehet, így is van. – Ki fogja próbálni?

Hirtelen nem értem, mire céloz. Kérdőn nézek rá.

– IV-INF mappa – bök felé. – Mindenhol a programról beszélnek.

– Nem hinném, hogy kipróbálok – köszörülöm meg a torcom.

Hazel hümmög, miközben elmossa a bögrét. Igazi balerina-alkata van, ami meg sem lep, hiszen Aaron iskolájába táncosok is járnak. Gyanítom, hogy ők a legnépszerűbbek a fiúk körében.

– Nem főz teát? – biccent a vízforralóm felé. Újfent összezavar. Mintha nem aznap találkoznánk először a konyhában, mintha minden reggel elbeszélgetnénk. Valószínűleg észreveszi a kérdő arckifejezésemet, hiszen egy tizenhét éves magabiztosságával nevet fel. – Aaron mondta, hogy minden reggel teázni szokott, és hogy fura, hogy ma reggel még nem jött le.

– Megbeszélésem volt – felelem, mintha magyarázattal kellene szolgálnom. Szinte el is feledkeztem róla, hogy a tea miatt jöttem le most is.

Hazel némán benyomja a vízforralót. Elgondolkozom, mikor is volt utoljára fiatal nő a közvetlen közelemben. Mivel hat éve nem megyek ki a házból, szinte teljesen elszoktam az emberek látványától. A takarítónőmet, néha a futárokat és a fiamat látom sűrűbben. Jár hozzám fodrász, masszőr, ritkán orvos is, ha a reggeli ellenőrzés során valami furcsán alakul. A világvárművek után csökkentettem a személyes érintkezést az emberekkel, az agorafóbia pedig végképp nem segített ezen.

– IV-INF megbeszélés? – ránt ki a gondolataimból Hazel. – A nővéretem is beválogatták tesztelni. Nagyon örült neki. – Egyetlen könnyed ugrással ül vissza a konyhapultra, levesz maga mellől egy sima fehér bögrét, leszedi a teafüves fémdo-

boz tetejét, és mélyen beleszagul. – Ez valami isteni! Egyébként is minden csodás ebben a házban, Mr. Pollack.

Sokként ér ez a csacsogós lány a konyhában. Érzem, ahogy megremeg a gyomrom. Emlékeztetem magam, hogy utólag ellenőriznem kell, milyen magasra szökött a vérnyomásom és a pulzusom az interakcióim során.

Lazán próbálok a hajamba túrni. Nem szokhattam el ennyire az értelmes emberi beszélgetésektől.

– És te mit gondolsz? – bökök a mappám felé, és leteszem a pultra, mert már ráizzadt a kezem. Eddig mintha a papírokkal ékeltem volna határt kettőnk közé.

Hazel könnyedén elkezdni csinálni a teámat, a haldokló őszi napfény egy pillanatra végigsimítja barna haját. Nem kérdezi meg, hogy szeretem, és én sem szólok bele a ténykedésébe.

– Érdekes kérdés. Néha azt gondolom, hogy irtó menő dolog, meg hatalmas cucc, hogy már tudjuk, mi lesz velünk. De mintha mindenki egymásnak ugrana a témától. Beszéltünk erről a suliban, hogy régen a járványoknál is ezt csinálták, egymásnak estek az emberek, belementek mindenféle összeesküvés-elméletbe. Talán az embereknek minden újhoz hozzá kell szokni. Nehéz együtt élni azzal, hogy tudjuk, mi lesz a halál után – von vállat. – Meg ott van a csomó öngyilkosság. A suliban is öt gyerek lett öngyilkos a nyáron, mert nem sikerült nekik bejutniuk valamilyen nevesebb művészsuliba. Ha valami nem sikerül, újra lehet kezdeni a pályát, mint egy számítógépes játékban. Csak most itt mindenki végtelen számú élettel rendelkezik. Hátha a következő helyen szebb meg jobb lesz az ember, hátha gazdagabb családba születik. De nem tudom, én nem hinném, hogy ennek van bármi értelme. Minden életben lesz nehézség, és ha folyamatosan újrakezdünk, nem tanulunk semmit.

Összefonom a karom magam előtt, ahogy elmerülök a gondolataimban. Talán Aaron ez alkalommal valamit jól csinál, és egy ritka kincset hozott az otthonunkba?

– Akkor szerinted sem kellene belevágnom? – kérdezem ettől az ismeretlen lánytól, mintha barátok lennénk.

– Nem azt mondom, szerintem fullosan izgi. Csak a helyén kell kezelni. Engem nagyon érdekelne, ki voltam előző életemben – kuncog fel.

Megüli a csend a konyhát, csak a vízforraló halk duruzsolása marad. Már rég éreztem azt, hogy megtölteném dallammal a lány őszi napot, de valahogy a fiatal lány vonásaihoz illelt a puha zongoraszó.

Hazel leönti a forró vízzel a teafüvet. Nem tesz bele cukrot, semmivel sem ízesíti, hagyja állni a zöldteát, így az illata megtölti a konyha hűvösét, a gőz könnyedén száll fel a levegőbe. Én meg úgy érzem, még sincs kedvem számon kérni a fiamat, mielőtt elmenne az iskolába. Már így is túltelített érzelmileg ez a délelőtt.

– Köszönöm – veszem el Hazeltől a teát.

Nem mondok semmit, lazán intek neki. Elszoktam már a magyarázatoktól. Attól, hogy elgondolkozom azon, mit gondolnak rólam mások, de mintha Hazel sem igényelné, hogy tovább csevegjünk.

Forró teával a kezemben menekülök fel az emeletre, és fehér fotelemben ülve nézem a tökéletes zongorát, ahogy megcsillan rajta a napfény.

Gyáván bújok meg odafenn. Megvárom, amíg a kamasz fiam és a feltételezett barátnője elmennek az iskolába, mielőtt akcióba lépnék. Fülelve lépkedek le a lépcsőn. Aaron ajtaja előtt tétovázom, végigsimítok a sima fafelületen.

Azt számolgotom, hogy mikor léphettem be utoljára a szobájába. Fájdalmasan vallom be magamnak, hogy idén talán még nem is voltam odabent. A takarítónőnk elrendezi a dolgait, a veszekedéseinket a konyhára korlátozom.

Homlokomat a hideg fának döntöm. A gyomrom összeszorul, ahogy Beccára gondolok. Aaron lakrészéhez tulajdonképpen három helyiség tartozik. Egy fürdő, egy háló és egy zeneszoba, amit szintén hangszigeteltettünk. Megrázom a fejem, és inkább elfordítom az ajtógombot.

Végignézek Aaron ismerős, mégis újnak tűnő szobáján. Az utóbbi időben igyekeztem tudomást sem venni arról, hogy tinedzser lett. Tini, akinek saját élete van, aminek a java részéről, úgy fest, semmit sem tudok.

Az ágy vetetlenül áll a szoba közepén, előtte egy nagy halom ruha a szőnyegen. A kupac közepén egy bordó melltartó. A számba harapok. Aaron ennyire nem számított arra, hogy valaha is képes leszek belépni a szentélyébe.

Leülök az ágyára, és mélyen felsóhajtok. Érzékelem a ház ürességét, a kamaszszoba rendetlenségét: a bordó melltartó látványát meg a hatalmas tévét és szétdobált jegyzeteket. Fura, először meghatározhatatlan érzés szökik a gyomromba. Ahogy végigsimítok a könyvespolcon, és meglátom a rengeteg kacatot, ráébredek, mi is ez.

Féltékenység. Pangó, fájdalmas féltékenység. Én eltemetem magam ebbe a kriptavillába, de Aaron most fog kiszabadulni belőle. Kitör, és elkezd élni. Joggal hagy itt engem egyedül a zongorámmal a ház toronyszobájában, és vissza se fog nézni.

Mikor fulladtam bele a saját életembe? Mikorátkoztam el saját magam? Újra a papírokra gondolok, amik a válaszok szírénekével csábítanak. De mi van, ha a válaszokat nem bírom el? Talán meg kell hagynom másoknak ezt a világot, hogy ők fedezzék fel.

Átmegegyek Aaron zeneszobájába, amit nem nevezhetek többé így. Elástam a saját fiam tehetségét az erőlködéssel. A megmaradt kapcsolatunkat a zongorával romboltam szét Becca halála után.

Megdöbbenek, ahogy kinyitom a másik hangszigetelt helyiségbe nyíló ajtót. Profi kamerastúdióra bukkanok a zongo-

rája mellett, egyenesen szemben a kanapéval. Mikrofonok, erősítés, két monitor.

Benyomom a gépet, de természetesen jelszóval védett. Az biztos, hogy irtó drága holmik vannak itt, amiket nem vehetett meg a zsebpénzéből.

Mintha évekig hanyagoltam volna az apaságomat. Kellemtelen gombócként ült a gyomromban a felelősség, amit most már nem hagyhatok figyelmen kívül. Aaronnak barátnője van, és halványlila gőzöm sincs, mit művel az interneten. Hirtelen aggódni kezdek, hogy pornófelvételeket csinál Hazellel, és abból van ennyi pénze.

Előszedem a mobilomat. Gyorsan beírom a keresőbe az Aaron Pollack nevet. Bár ha pornóban utazna, bizonyára nem dobná ki a normál keresőmotor.

Lerogyok a kanapéra, és fellepek a személyes közösségi oldalaimra, amiket már évek óta kerülök. Az asszisztensem foglalkozik az összes megosztással, még a videomegosztókra is ritkán nézek fel. Először sehol sem bukkanok Aaron nyomára, de a közösségi oldalak száma megugrott, miután a nagyok feldarabolódtak, úgyhogy igazából halvány fogalmam sincs, hogy az én Gamma generációs gyerekem pontosan hol is folytatja internetes élete javát.

Aztán a TikTok újrafeljesztett felületén mégis rátalálok AarPoll néven. Összerándul a gyomrom, ahogy meglátom, hogy az Aar nevet használja. Az anyja becézgette így. Mindenféle nevet kitalált, pedig az Aaronnak nem igazán van használható beceneve, de ez az én feleségemnek nem jelentett akadályt.

Csomó videót találok. Aaron főleg virtuálisvalóság-játékokat mutat be. Összefüggő mondatokban beszél, érdeklődéssel mutogat a képernyőjén. Furcsa látni, hogy a fiam ennyire közvetlenül beszélget az internet alaktalan népével, tőlem meg minden tekintetben elzárkózik.

Elveszik az idő, ahogy Aaron csillogó kék szemébe nézek. Annyit változott az elmúlt években. A videókon szinte már férfinak látom, egy ismeretlennek. Az egyik videóján ketten

vannak az újonnan megismert lánnyal. HazelHoney is be van jelölve a videón. Az egyik legnépszerűbb egypercese, amin Hazel táncol a fiam zongorajátékára.

Kiráz a hideg, ahogy látom, milyen könnyedén nyomkodik a sarokban porosodó kicsi zongorája billentyűit. Annyira természetesen játszik, nem üt félre egyszer sem. Persze, valami modern, számomra ismeretlen darabot ültetett át zongorára. A videóból süt a természetes tehetsége. Aki persze még inkább megragadja a figyelmemet, az maga Hazel. Egy apró nadrágban és egy laza pulcsiban táncol. Értzi a zenét minden mozdulatában.

Hazel nevére kattintva egy teljesen új világ nyílik meg előttem. Egy YouTube oldalt és rengeteg profilt találok. Aaron barátnőjének, úgy látszik, közel egymilliós tábora van az interneten.

Könnyes szemmel ébredek rá, hogy nemcsak a múltamat nem ismerem, de a jelenemmel sem vagyok tisztában. Halvány árnyként lebegek a saját életemben.

Talán túl hosszan várok Aaronra. Türelmetlenül váltogatom a helyemet a kanapé és az ablak között. Érzem, ahogy az idegesség lassan fojtogat, hogy konfrontálódnom kell vele. Nézem odakint az esőt, próbálok elveszni benne. Néha leülök a zongorája elé, leütök néhány billentyűt, és rájövök, hogy muszáj lesz behangolni. Annak ellenére is, hogy ő csak komolytalan netes videókra pazarolja a tehetségét.

Hátradőlök a széken, neki a zongorának, a fejemben ezer-szer is lejátszom, hogyan is kellene hozzá közelednem. De úgy érzem, sose értettem igazán a lelkét. A szívem újra hevesebben ver, az okosóráám lazán rezegni kezd. Biofeedback, hogy vegyek mély levegőt, merüljek el magamban, mielőtt még túl késő lenne, és magával söpörne egy pánikhullám.

Játszani kezdek a zongorán. Debussyt, mert az kellően nehéz, hogy lekösse az elmémet.

– Te mi a fenét csinálsz itt?

Összerezzenek, a zongora hangja helyett feszültség tölti meg a levegőt, ahogy szembefordulok Aaronnal. Fél vállán lóg a fekete táskája. Csíkos pulcsit visel, és kőmosott farmert. Vagány srácnak néz ki első pillantásra.

– Ki engedte meg, hogy belépj a szobámba?

A torkomat szorító gombóc ellenére is szembefordulok vele a zongoraszéken.

– És azt ki engedte meg, hogy így beszélj az apáddal?

– Jaj! – horkan fel. – Hagyjuk már, Daniel! Sokkal inkább lakótársak vagyunk.

Túllépek a sértésen. Akkor szokott Danielnek hívni, ha mindenképpen fel akar húzni. Nem hagyom, hogy elterelje a beszélgetést a lényegről.

– Azt hiszem, abszolút nem tartunk ott, hogy lányok aludjanak nálad. A szülei egyáltalán tudnak róla?

– Á, szóval Hazelen akadtál ki annyira, hogy begyere a szobámba!

– Hazelen. És ezen az egészen – mutatok a kamerákra. – Honnan van ezekre pénzed? Miért nem tudok én erről semmit?

Aaron ledobja a kanapéra a táskáját, aztán a karját összefonva leül. Ezt egész jó jelnek veszem.

– Talán mert a saját kis világodban élsz – vonja meg a vállát.

És ebben annyira fájdalmasan igaza van, hogy hirtelen azt se tudom, mit mondjak. Iszonyatos, hogy a gyerekeink látnak bennünket a legjobban. Egy tinédzser mellett lehetetlen tagadásban élni. Nem szabad támadnom. Ha támadok, kicsúszik a kezem közül.

– Hazel szülei tudnak erről valamit? – kérdezem újra.

Hátradől a fotelben, könnyedén átveti egyik lábát a másikon. Mintha lemaradtam volna arról, hogy férfi lett belőle.

– Hazelnek nincs hová mennie, azért aludt itt. Nincs a koleszban idén hely, a szülei meg messze laknak, így barátoknál van, amíg nem szerez helyet.

– Barátoknál – hümmögöm. – Én reggel úgy vettem ki, hogy többek vagytok barátoknál. Együtt jártok?

Elmosolyodik egy olyan lesajnáló, ezt én nem érthetem tini-vigyorral.

– Hülyeség lenne párkapcsolatnak mondani bármit tizenhét évesen. Nem kötjük le magunkat.

– Még jobb. Akkor már nemcsak a teherbeeséstől, hanem a nemi betegségektől is félnem kell.

Megkapom a tinis szemfogatást is.

– Raktam fogamzástáglót a gyógyszereim közé, *apa* – húzza meg gúnyosan a szót. – Ha már le vagyok chipelve, mint egy kutya, kihasználom az előnyeit.

– Csodás. Akkor ezt félig kipipálhatom. – Elterelem a szót a nemi életéről, úgy érzem, mára ebből pont elég volt. – Akkor magyarázd meg ezeket! – mutatok a kamerákra.

– Eladtam a gitáromat.

Összeugrik a gyomrom. Eladta a gitárját, amit az anyától kapott.

Becca is nagyon támogatta a zenei nevelését, látta, hogy született tehetség. Elképesztően játszott azon a gitáron. Talán még ügyesebben, mint a zongorán.

– Jobban érdekel a videózás, és ezek a cuccok kellettek, hogy abba az irányba menjek.

Hirtelen fogalmam sincs, mit mondjak erre. Eszembe jut, ahogy a beteg anyjának gitározott, és kiszárad a szám.

– Az enyém volt, azt csinálhattam vele, amit akartam, nem?

– De – sóhajtok fel. – De tudod, mi a véleményem. Kábé ötezerszer vesztünk már össze rajta.

– Ja, elpazarolom a tehetségemet. Tudom.

Hirtelen nem tudom, mit mondjak. Elakadtam. Eladta Becca gitárját. Nem tudok közelebb kerülni hozzá, úgy érzem, elvesztettem. Persze, csalódást okoztam ezzel Beccának.

Aaron turkálni kezd a táskájában. Azt hittem, ezzel akarja lezárni a beszélgetést, és kiadni az utamat.

– És te erről nem akartál beszélni? – dobja a dohányzóasztalra az IV-INF prospektusokat. Hirtelen fogalmam sincs, honnan szedte őket. Aztán eszembe jut, mennyire összezavart Hazel jelenléte. Furán érint a kérdés, hiszen tényleg alig beszélünk egymással mostanság. Szörnyű, de leginkább arra korlátozódnak a beszélgetéseink, hogy mit rendeljünk a heti menüből. Még az iskoláról sem nagyon kérdezem, mert az is mindig iszonyatos kudarcba fullad. Már azt is fél sikernek tartom, hogy eddig nem követelte, hogy otthagyhassa a zenesulit. Bár tudom, hogy ez a baráti körének köszönhető, nem pedig annak, hogy nem akar lázadni mindennel kapcsolatban, ami hozzám fűzheti.

– Nem akarod megcsinálni, mi?

Meglep a csalódottság a hangjában. Egyáltalán nem számítottam rá, hogy bármi is érdekelheti, ami velem történik.

– Nem látom túlzottan értelmét – hazudom, hiszen inkább a félelem tart vissza, mit is találhatok.

– Pedig full menő.

Megrázom a fejem.

– A mellékhatások se ismertek teljesen, nem lehet tudni, mibe tenyerel bele az ember az ilyesminél.

– Ja, mert ugye ezért tartunk ott, ahol – horkan fel. – Mert ennyire rettegünk mindentől.

– Azért az normális igény, hogy szeretném tudni, mit is nyomnak bele a testembe.

Aaron erre sem mond semmit. Persze, hallom a gondolatait. A huszonegyedik században az egészségünk minden fölé lett helyezve. Tesztek, oltások, applikációk, chipek. A vírusok óta a testi egészségünk közjő. Ő ebbe született bele, megszokta a reggeli teszteket, a lázmérést, hogy a telefonja mindennap felállítja az egészségprofilját. Ezért sem mondható jogosnak a kijelentésem.

– Én szeretném tudni, hol voltam előző életemben. Ennél tuti jobb helyen – suttogja halkán, és az ablak felé néz. – De tudtam, hogy te gyáva leszel hozzá.

Újra érzem, hogy a torkomat markolássza az a láthatatlan kéz. Nem akarok Aaron előtt pánikrohamot kapni.

– Nem akarok kockázatot vállalni ilyesmivel, amikor csak én vagyok neked.

Továbbra sem néz a szemembe.

– Mert így van bármi értelme az egésznek? – kapja felém hirtelen a fejét. – Most ne hazudd azt, ha bármi bajom lenne odakint, akkor *ott lennél, hogy segíts* – húzza el a szavakat. Egyre fogy a levegő. Nem szoktunk beszélni erről, nem beszélhetünk erről. – Hat éve nem voltál kint, apa.

Fulladok. Érzem, hogy a pulzusom örült vágatába kezd, az okosóráim rezeg a csuklómon. Nem halhatok meg itt, a fiam előtt, nem nézheti végig, ahogy összeesek.

– Eldöntöttem – súgom.

– Talán ez lenne az, ami segítene.

Felkapom a papírokat Aaron asztaláról. Komolyságot erőltetek magamra,apai tekintélyt az összeomlás helyett.

– Nincs semmi közöd ehhez – közlöm vele.

– Akkor neked se ahhoz, hogy én mit csinálók.

Ezzel lezárjuk a beszélgetést, én pedig egyenesen az elefántcsonttoronyomba menekülök, hogy a kanapém biztonságában egyedül éljek túl egy pánikrohamot.

A nagy monitorra kapcsolom az okosóráim légzésfigyelőjét, óriási kék számok villannak a pulzusom ütemére. Behunyom a szemem, és hagyom, hogy a meditációs női hang elfeledtesse velem ezt a beszélgetést.

Inkább meghalok, mint hogy kimenjek. Pedig odakint attól félek, hogy meghalok. Lehetetlen ellentmondás.

Hat éve a konyha mögötti terasz jelenti számomra a kapcsolatot a külvilággal. Hajnalban innen nézem sokszor a tavat. Hallom a hullámvását, néha felnézek a csillagok végtelen uni-

verzumába, hátha ott megtalálom a létezés értelmét. A félelem értelmét.

Annyiszor akartam már szárnyalni. Átugrani a korláton, le a mélységbe, hogy ne kelljen többé félnem a haláltól. Mintha ez is csak egy kellemetlen fogorvosi beavatkozás lenne, ami csak addig tölti el rettegéssel az embert, amíg a váróban ül. De addig olyan mélységesen eszi be az ember csontjaiba magát, hogy képtelen enni és aludni. A félelem ragadós, mint a hasmenés, a savas émelygés, a kapaszkodó nélküli szédülés.

Mint az éjjeli pánikroham a vita után. Azt hittem, sikerült eltereltem a figyelmemet négyórányi lázas komponálással. A filmzeneszerzés elrepített a második világháborúba, lefoglalta minden egyes agysejtemet.

Aztán mégis izzadtságban úszva keltem fel a kanapéról. Odakint járkáltam a kétfokos hidegben, a tó felől néha erős szél támadt, ami elsodorta a felhőket az ezüstös hold elől.

Csak Aaron szavai ismétlődtek a fejemben. Ahogy ki mondta, hogy nem számíthat rám. Ahogy a fejemhez vágta, hogy hat éve nem voltam kint. Sosem beszélünk eddig erről.

A fakorlátot fogva úgy éreztem, mintha leleplezett volna. Persze, nagyon jól tudom, hogy semmi köze ennek a leleplezéshez, hiszen nyilván észrevette, hogy az anyja temetése óta nem mentem ki a házból.

Akkor adtam fel a próbálkozást. Ő meg akkor veszítette el mindkét szülőjét. Sose voltam ugyan jó apa, mindig el voltam veszve a szerepben, de Becca valamennyire elfedte a hiányosságaimat.

És most fuldokoltam a fiam szavainak súlyától. Leültem a kinti székek egyikére, a novemberi hajnal sötétje elfedte a szégyenemet, ahogy erősen a hajamba markoltam.

Mindig éreztem, hogy egyszer majd elérem a töréspontot, amikor már nem hazudhatom azt magamnak, hogy így is haladhat előre az életem.

Becca búcsúztatására gondoltam, akit az anyukája kérésére New Yorkban temettünk el a családi sírboltban. Zsibbadt vol-

tam, remegtem, üvölni szerettem volna, és véresre karmoltam a karomat a kabát alatt. Szerencsére összesen tizenöten voltak. Karantén szabályok voltak akkor is érvényben, a Harmadik Nagy Járvány idején. Amit Becca nem élt túl.

A fehér rózsza émelyítő illatától terhes búcsúztató után visszajöttünk az Ontario partjára Aaronnal. Visszazárkóztunk az akkor még létező karanténba. Nyáron enyhültek a szabályok, de én már nem tértem vissza az emberek közé. Képtelennek éreztem magam rá, hogy újra emberek közelében legyek. Aztán már arra is, hogy újra az utcára lépjek vagy kocsiba üljek.

Fojtogat a sírás, de már a belsőmet se érzem a hidegtől. Egyetlen pólóban kísértem a sorsot odakint. És már tudom, hogy az ugrás sem megoldás. Csak Aaront hagynám magára, hogy aztán egy újabb haszontalan életben kezdhessem újra a harcot.

Újra az IV-INF mappára gondolok, és arra, hogy meddig nyúlhat a rettegés. Meddig retteghetek annyira a haláltól, hogy meggyilkolom vele az életemet? Vajon létezik-e még visszaút a fiamhoz? És ha létezik, mi más lehetne ezen kívül?